

Andrés Carrión

Els **MALtí**

Maldats en família

Il·lustracions de Pablo Tambuscio

LA TIRA

1 ELS MALTÍ

La gent creu que tindre superpoders mola... i és cert. Però una cosa que no mola gens és que siga la teua família qui els té. Per exemple, allà, a la cuina, tenim el pare, Evili, preparant-nos l'esmorzar: un sandvitx sense vores de formatge amb melmelada de maduixa per a la meua germana menuda i un entrepà de pernil salat per a mi. Però alhora també el tenim al pis de baix, treballant en el seu laboratori científic mentre una de les seues rèpliques condueix cap al centre comercial i una altra treballa en una gasolinera. Dic adeu al pare (el de la cuina) i me'n torne a acomiadar quan baixen les escales i me'l trobe al laboratori.

–Que vaja bé el dia, xiquets! I ja ho sabeu: no boteu foc a l'escola ni res per l'estil –ens diu, sense apartar la mirada del seu experiment actual (la miniaturització de coses).

Abans, quan jo era fill únic (que poc que va durar), va ser el teletransport i, molt abans que jo nasquera, la invisibilitat. Aquell va ser, segons sembla, el motiu pel qual el van expulsar de la universitat on treballava:

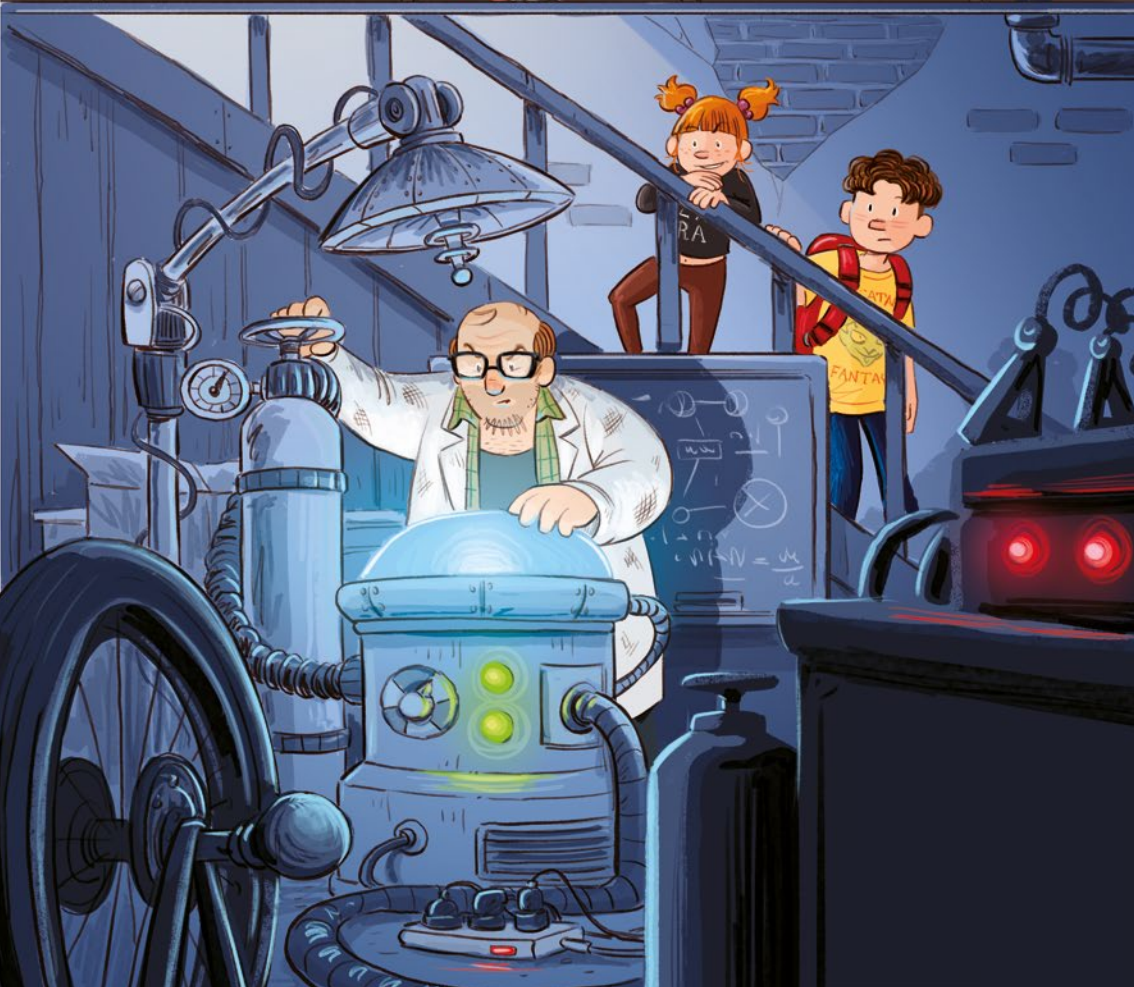
va fer desaparèixer un edifici sencer. Encara que no el va fer desaparèixer: només el va tornar **INVISIBLE**.

Quan el director del seu departament li va dir «Ho comprenc, molt bé, Evili; ara, per favor, torna'l a fer visible», el pare no va saber com fer-ho. Al final van acabar enderrocant l'edifici i, des d'aleshores, totes les universitats li han tancat les portes. El van incloure en una llista negra amb alguns altres científics bojós i per això treballa en allò que pot o que el deixen fer. Però, així i tot, continua dedicant-se a la ciència al laboratori casolà que té instal·lat al soterrani.

Guardem els nostres esmorzars a la motxilla i baixem les escales. De camí, ens trobem la nostra mascota, que es diu Flashback i té la maleïda mania de caminar cap arrere. Que si és un gos o un gat, deveu preguntar-vos... La veritat és que ni tan sols jo ho tinc clar. És un mamífer, això sí. Ma mare, que també és científica (per descomptat), està doctorada en manipulació genètica i tot indica que Flashback va ser el resultat d'un dels seus experiments. Segons diu, té un 40 % d'ADN de gos, un 40 % d'ADN de gat i un 20 % d'ADN indeterminat d'altres animals (com ara conill, hámster, esquiroi, fura, etc.).

Les poques visites que venen a casa al·lucinen quan el veuen. Sobretot quan camina cap arrere, com si res. Es podria dir que aquest és el seu superpoder.

POF!

Quan eixim de casa, apareix la mare, Eva. Es teletransporta com si fora el fet més normal del món (i, realment, per a ella ho és). La trobem preparada per a un nou dia; du els cabells banyats perquè acaba d'eixir de la dutxa i no ha tingut temps d'eixugar-se'ls.

–I la jaqueta, Zara? –diu a la meua germana. Sí, ja ho sé, es diu com una marca de roba.

–Ai, mare, no tinc fred.

–Posa-te-la, per si de cas...

I la mare li la posa, encara que ella no volia.

–Marc, has fet els deures de mates?

–Clar que sí –li responc–. Que no vens amb nosaltres?

–Hui entre més tard i, a més, vull aprofitar el silenci per a acabar de corregir uns exàmens...

La mare és professora... a la nostra escola! «Quina sort!», direu. Jo puc assegurar-vos que no. Perquè els nostres professors són amics seus i li ho diuen tot.

No sempre s'ha dedicat a l'ensenyament. Abans treballava en un laboratori molt important, però ho va deixar perquè estava convertint-se en una proveta freda. Buscava més contacte humà. Així que ara és professora. Encara que, com sol dir quan fa broma, ningú la va advertir que treballaria amb animals. Adolescents, però animals, al cap i a la fi.

Al carrer fa una miqueta de fred; es nota que la tardor ja ha arribat i que l'estiu només és un record fugaç.

–Que tingueu un bon dia! I tu, Marc, cuida la teua germana.

–No necessita que la cuiden –proteste.

–Ja sé que no –replica Zara, amb una mirada de burla–. Però no has de patir, mare. Si es claven amb Marc, jo el defensaré.

Però com s'atreveix! Com pot tindre tan mala llet, la fava? És com si s'hagueren fusionat la xiqueta de l'exorcista i la nina Annabelle en una sola persona.

–Ja t'he dit que...

–Sí, ja ho sé... –I repeteix això que els meus pares li recorden cada dia:– Oblida't de fer servir els teus poders en públic!

És així: Zara, la meua germaneta de huit anys, també té superpoders.

Encara que no els controla; per això va botar foc al pastís del meu desé aniversari (ella diu que va ser sense voler; sí, i jo m'ho crec...).

Quan ens allunyem de la mare, la

meua dolça germaneta canvia el seu discurs, igual que un polític en eixir elegit.

–Tranquil, Marc. Si algú et molesta, jo no m’hi clavaré. No vull fer-te passar vergonya... –somriu amb malícia–. A més, la mare no vol que faça servir els meus poders. Ja veus, quina llàstima!

Ella és així.

Caminem cap a l’escola, que està a pocs metres de casa. Quina sort que tenim, eh?

I ara ve la gran pregunta que tots es deuen fer: «I tu, Marc, quin superpoder tens?».

Resulta que no en tinc cap! Increïble, no? (Mode irònic on.)

Mireu, en realitat hi ha una explicació. Els meus pares no van nàixer amb superpoders. Tot va ser per culpa de l’accident (*l’incident*, en diem nosaltres) que es va produir quan els pares feien un experiment científic al soterrani.

En aquella època, els dos treballaven en el prototip d’una cabina de teletransport. Quan va ocórrer *l’incident*, el pare estava fora de la cabina i la mare, que en aquell moment l’ajudava, hi estava dins; segons que sembla, hi va haver una sobrecàrrega a la xarxa elèctrica (era una vesprada de tempesta, van caure milers de llamps per tota la ciutat) i això va provocar que... les molècules dels dos acabaren afectades! Des d’aquell dia, el pare és capaç de multiplicar-se, pot generar còpies

exactament iguals de si mateix, mentre que la mare pot teletransportar-se a qualsevol lloc quan en té ganes.

«I com és que Zara també en té, de poders?», deueu preguntar-vos. Perquè quan va passar *l'incident* ella estava dins la panxa de la mare. Quina xamba, eh? Així que ella Sí que va nèixer amb superpoders. Sort que, com a mínim, no pot multiplicar-se (imagineu-vos desenes de Zares!) ni teletransportar-se (adeu a la meua privacitat del lavabo). El seu poder consisteix a dominar el foc (cosa que és un autèntic misteri), però no pot crear-lo del no-res (sort). Per això, sempre que acudeix a una festa d'aniversari intentem allunyar-la del pastís quan algú ha de bufar les espelmes...

Fins i tot *l'incident* va afectar Flashback, i per això camina d'una manera tan peculiar.

Sabeu on estava jo quan *l'incident* va canviar la meua família per a sempre? Resulta que aquell dia, a classe, teníem una activitat extraescolar: la visita a una fàbrica de refrescos. Jo esperava que, com a mínim, ens en regalaren un, però no! Resulta que només ens van explicar el procés: «El refresc ix per aquí. S'omplin milers de botelles. Els posen el tap. Es carreguen en camions i després es venen». Apassionant, eh? I mentrestant l'ADN de la meua família s'alterava de manera irreversible.

L'única cosa al·lucinant que passa a ma casa i resulta que me la vaig perdre. Mira que el destí pot arribar a ser cruel!

Ara Zara es burla de mi cada dia per ser un marginat sense superpoders. Sort que la mare m'anima i em diu: «El clau que destaca s'emporta tots els cops de martell». Deu creure que em consola. Però, no... Jo també vull ser especial, sabeu?

Però encara no us he explicat la millor part. Deveu pensar que, com que tenen superpoders, els membres de la meua família són superherois, veritat? El cas és que no. Damunt, són uns maleïts... supermalvats!

2

ELS BONDIA

Quan eixim de casa, ens trobem els nostres veïns: els Bondia. Són el prototip de família perfecta. «Per què no podia haver nascut a la casa d'enfront?», em pregunte sovint. Encara que, si fora així, la seua filla Alícia seria la meua germana, i això sí que seria una miqueta... estrany.

Ella és..., com ho podria dir?, per-fec-ta. No li sobra ni li falta res. És bonica, simpàtica, intel·ligent, dolça, etcètera. Ai, deixem-ho estar. Es nota que m'agrada, no? Però només una miqueta.

–Mira –Zara em pega una colzada que quasi em trenca una costella. Com pot tindre un colze tan esmolat?–. Allà està la teua nóóóvia... Que no li dius res?

I es trenca de riure. Sap que m'agrada i se'n burla.

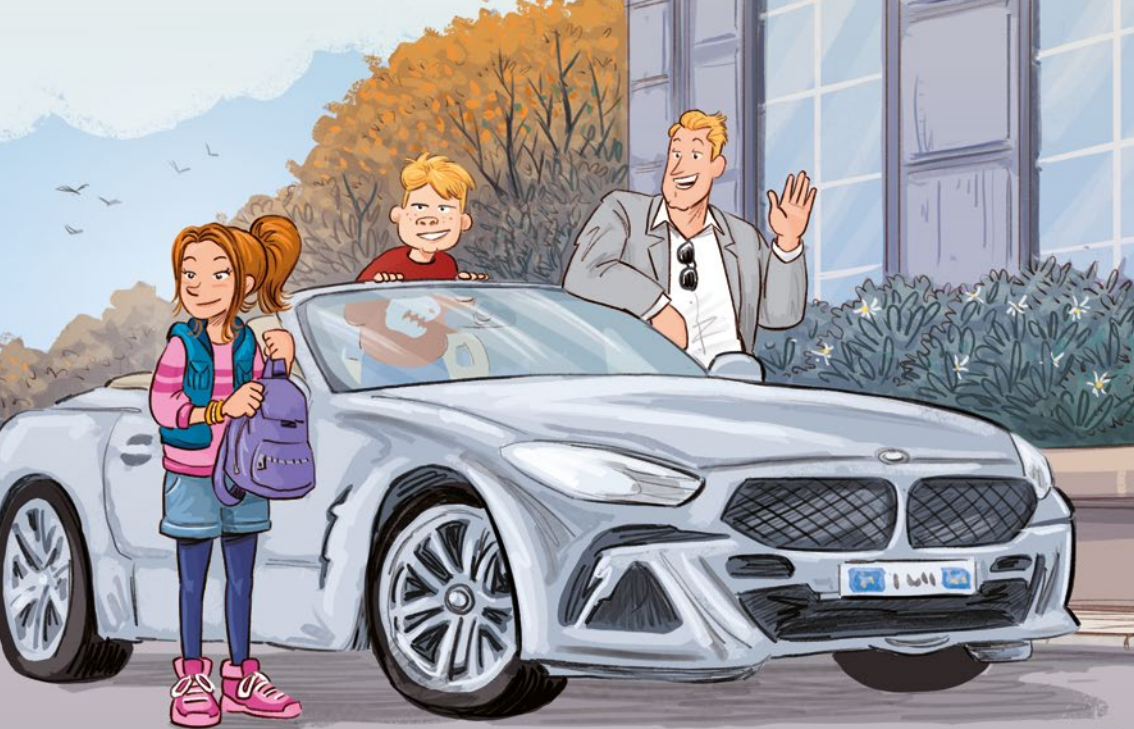
–I allà està el teu nóvio! –contraataque, i asse-nyale el nostre veí Daniel, el germà menut d'Alícia.

–No fa gens de gràcia! –respon Zara, visiblement molesta–. Un dia faré una barbacoa amb la seua cara, i després li...

Continua dient més animalades. Li recorde que no pot fer servir els seus poders en públic (i encara menys amb els nostres veïns).

De vegades, quan mire els Bondia, pense que són com nosaltres, però... en versió *guai*. En primer lloc, son pare, Víctor, és molt amable, està fibrat i té uns cabells perfectes, al contrari que mon pare, pobre, i és que el seu cap sembla un coco pelat (ell diu que de tant de pensar; sí, això deu ser). A més, té una bona faena: ix en la televisió, en el telenotícies, per a ser més concrets. Bé, en realitat, no és el presentador de les notícies, sinó... l'home del temps! El pare diu que és una faena senzilla,

que no cal que tingues tres enginyeries per a fer-la. Però jo diria que li té enveja perquè Víctor ix per la tele i, a voltes, fins i tot signa autògrafs a algunes mares de l'escola.

Naturalment, el nostre veí sempre acompanya els fills a l'escola abans d'anar a treballar. En canvi, el pare, que pot multiplicar-se, no ho fa. Però per què no fa servir una rèplica? Només tardaria deu minuts. És cert que, de vegades, quan l'horari li coincideix, la mare ens acompanya. Però hi ha molts dies que anem i tornem sols.

Un dia li ho vaig preguntar a mon pare i em va dir que no vol que ens tornem uns inútils i que ja soc gran

per a anar acompanyat. És veritat que d'ací a uns dies serà el meu aniversari i en faré tretze.

Alícia em saluda. Sense poder evitar-ho, em faig roig com una tomaca i també la salute.

–Deixa de mirar-la amb cara de tòfol! –es burla Zara.

–Què dius? Però si jo no... –balucege.

–Li diré que t'agrada...

–Quèèè? –Només de pensar en la possibilitat que ho faça, em faig blanc i comence a suar.– Que t'has trastocat? Que ni et passe pel cap, això!

–Ets un fava! Si només era una broma...

–Hola, xiquets. Com va? –ens saluda Víctor.

–Mira, bé –responc.

–L'altre dia digueres que faria sol i al final va ploure –li retrau Zara, a manera de salutació.

–Bé, encara que disposem dels satèl·lits, és difícil fer prediccions, perquè hi ha molts elements imprevisibles, com ara les borrasques...

–Sí, clar, com ara les borrasques! Vinga, me'n vaig! –li respon la meua germana, i el deixa amb la paraula a la boca per anar-se'n amb les amigues.

–Sempre és així? –em pregunta Víctor, sorprés.

–Sí, no s'ho prenga malament. Hui Zara té un mal dia –intente justificar-la. Però sí, ella és exactament així, i de vegades fins i tot pitjor. Només és qüestió de temps que la gent acabe descobrint-ho.

–Bé, sort amb l'examen –diu a la filla, abans de pujar al seu descapotable esportiu i desaparèixer de la nostra vista. El plató de televisió l'espera.

Alicia se m'acosta. Els cabells li fan olor de xampú. És aroma de coco o de pinya? Fins i tot el seu xampú fa més bona olor que el nostre!

–Que m'olores els cabells?

–Nooo, i ara...

Faig servir la meua tàctica famosa: canviar de tema.

–Com portes llengua?

–Mira, bé, allà la tinc, com sempre... dins la boca...

–Vull dir que...

–Sí, ja sé què vols dir, Marc. Has repassat els verbs irregulars? Joestic supernerviosa, crec que no me'ls sé tots.

Somric perquè sempre diu això i després trau excel·lents. Forma part del seu encant.

–Segur que aprofes –li dic, molt convençut.

–I tu? Com ho portes?

–Bé, segur que també aprofes.

I és veritat: potser no trac excel·lents, però no suspenc mai.

La mire i pense com m'hauria agradat formar part de la seua família, tots tan ben avinguts. Sense experiments bojos, sense secrets, sense superpoders, sense mascotes estranyes que se t'emboliquen entre les cames perquè caminen cap arrere. On allò que veus

és allò que hi ha: gent normal i corrent amb una vida tranquil·la. Per favor, adopteu-me ja!

Entrem a l'escola. Zara i les seues amigues es dirigeixen a la seua classe, i Alícia i jo continuem fins a la nostra. Ella seu a la primera fila. Jo vaig a la meua cadira, al final de l'aula.

–Com va? –em pregunta Lluc, el meu millor amic, mentre acaba de fer un dibuix a... la meua taula. És un elf fosc amb una túnica de nigromant i runes tatuades a la cara. I torna a fer servir retolador permanent. Fantàstic! Per què no decora el seu pupitre amb el seu art?

–Almenys, mon pare encara no ha volat el soterrani –li conteste–. Has estudiat per a l'examen?

–Ah, era hui? De veritat? –Ho pensa una miqueta i afig:– Caram, i què entrava?

No s'hauria de passar tot el dia jugant a videojocs, però el seu somni és convertir-se en *gamer* professional i deixar els estudis. Encara que potser tindria més futur en algun saló de tatuatges fosc. Sempre que hi haja algú a qui li agraden els elfs estranys amb tatuatges de runes, clar...

Sona el timbre. Comença un altre dia avorrit.